

சத்தூரவே நம :

முப்பொருள் விளக்கம்

Acc-No . 2872

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE : 436245)

திருக்களர்-தி. மு. சுவாமிநாத உபாத்தியாயரால்

எழுதப்பட்டது

புண்ணிய சீலர்களின் பொருளுதவியால்

சென்னை

“ கார்டியன் பிரிஸில் ” பதிப்பிக்கப்பட்டது

1911

2154

கருவோடு நம:
முப்பொருள் விளக்கம்
காப்பு

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொ னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையுண் னாடு.

வாழ்த்து

வானவர் வாழ்க முத்தி மறையவர் மகிழ்ந்து வாழ்க
வானின மிகவும் வாழ்க வலைபுனல் சொரிக நாளுந்
தேனிமி ரலங்கல் வேந்தன் செழுமணிக் குடைமீ தோங்க
நானிலத் திலகுஞ் சைவ நன்னெறி சிறங்க மாதோ.

தீருச்சிற்றம்பலம்

1 - பசு மகிமை

திருக்கைலாசத்திலே ஆயிரக்கான் மண்டபத்திலே
சிவபெருமானது திருச்சந்நிதானத்திலே இடபத்துக்
குப் பக்கத்திலே இருக்கும் கபிலநிறமுடைய நந்தை,
கருநிறமுடைய பத்திரை, வெண்ணிறமுடைய சுரபி,
புடைநிறமுடைய சுசீலை, செந்நிறமுடைய சுமனை என்னும்

ஐவகைப்பசுக்களும் சிவனது திருவருளிணலே திருப்பாற்
கடலிலிருந்து சிவபூசையின்பொருட்டும், யாகாதி கருமங்
களின்பொருட்டும் பூமியில் உற்பனித்தன.

பசுக்களின் சிரத்தில் சிவபெருமானும், அடிக்கொம்
பில் பிரமசிஷ்ணுக்களும், நுனிக்குமப்பில் கோதாவரி
முதலிய தீர்த்தங்களும் சராசரங்களும், நடுநெற்றியில்
உமாதேவியும், மேல்நாசியில் சண்முகக்கடவுளும், உள்
நாசியில் நாகேசரும், காதுகளில் அசுவனிதேவரும், கண்
களில் சந்திரசூரியரும், பல்வில் வாயுயும், நாவில் வருண
னும், ஊங்காரத்தில் சரசுவதியும், இருதயத்தில் இபம
னும், கெண்டைத்தலத்தில் இயக்கார்களும், உதட்டில் உத
யாஸ்தமயன சந்திகளும், கழுத்தில் இந்திரனும், நெரி
யில் அருக்கர்களும், மார்பில் சாத்தியரும், கால்களில்
அனிலவாயுயும், முழந்தாள்களில் மருத்துவரும், நுனிக்
குளம்பில் நாகலோகத்தாரும், நடுக்குளம்பில் கந்தருவரும்,
மேற்குளம்பில் தேவமாதர்களும், முதுகில் உருத்திரரும்,
சந்திகளில் வசுக்களும், அரைப்பலகையில் பிதிர்களும்,
பெண்குறியில் சத்தமாதர்களும், அபானத்தில் இலக்குமி
யும், அடிவாலில் நாகேசரும், வால்மயிரில் சூரியனொளி
யும், முத்திரத்தில் கங்கையும், சாணத்தில் யமுனையும்,
உரோமத்தில் முனிவர்களும், அடிவயிற்றில் பூமிதேவியும்,
முலையில் சமுத்திரமும், வயிற்றில் காருகபத்தியமும்,
இருதயத்தில் ஆகவனீயமும், முகத்தில் தக்கணக்கினி

யும், எலும்பிலும் சுக்கிலத்திலும் யாகங்களும், எல்லா அவயவங்களிலும் கற்புடைமகளிரும் வசிப்பனவாம்.

பசுக்களை ஒட்டும்போது கொஞ்சமேனும் வருத்தா மல், இரக்கத்தோடு ப்லாசங்கோலினால் மெல்ல ஓங்கி போ .போ என்று ஒட்டல் வேண்டும். பசுக்களுக்குச் சர்லையை விதிப்படி இயற்றி, ஆற்றுமண் ஓடைமண் புற்றுமண் வில்வத்தடிமண் அரசடிமண் என்பவைகளால் நிலப்படுத்து, ஈனாப்பசுக்கள் சூலுடைய பசுக்கள் இளங் கன்றுப்பசுக்கள் முதிர்கன்றுப்பசுக்கள் கன்றிழந்தபசுக் கள் கிழப்பசுக்கள் முதிர்கன்றுகள் இளங்கன்றுகள் நோயுற்றகன்றுகள் என்னும் இவைகளுக்கு இடங் கள் தனித்தனி யமைத்தல் வேண்டும். தினந்தோறும் கோசல கோமயங்களைத் தூரத்தே அகற்றிச் சுத்திசெய்து, கொசு கு உண்ணி முதலியன வந்து, துன்பஞ் செய்பா வண்ணம், தூபதிபங் காட்டல்வேண்டும். சாலையெங்கும் பூமாலை கட்டல்வேண்டும். பசுக்களைச் சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லைச்சொல்லி மெல்ல மெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடு புல்லாவது வைக்கோலாவது வைத்தல் வேண்டும். நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறு இடம் அமைத்து, மருந்து கொடுத்துக் காப்பாற்றல் வேண்டும். அஷ்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டிப் பூசுக்குட்டி அன்ன முந்தண்ணீரும் ஊட்டித் தூபதிபங்காட்டி வணங்கல் வேண்டும். பசுக்களை வெயிற்காலத்திலே சோலைகளிலும்,

மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிச்சாலத்திலே வெயில் மிகுந்த வெளிகளிலும் இடர் உறாவண்ணம் மேய்த்தல்வேண்டும். பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய்கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்ஷியங்களைபும் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவித்தல் வேண்டும். கன்றின்று இரண்டுமாசஞ் செல்லும்வகையில் பாலைக் கன்று பருகும்படிவிட்டுப் பின்பு கறத்தல்வேண்டும். கன்று பால் உண்டு விடுத்த முலையை ஜலத்தினால் கழுவி கறத்தல்வேண்டும். கபிலேநிறப் பசுவின்பாலைச் சிவனுக்கே கொடுத்தல்வேண்டும். பசுக்களைப் பகைவர் கவரின் அவரை எதிர்த்துக் காத்தல்வேண்டும். காத்தல் அரிதாய வழி உயிர் துறந்தோர் சிவபதம் பெறுவர்.

பசுக்களைக் காணினும் தீண்டினும் தீவினைகள் நீங்கி நல்வினைகள் ஒங்கும். பசுக்கள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத்தரும். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து அவைகளை வலஞ்செய்து துதித்து வணங்கிப் புல்லுக்கொடுப்போர் சிவலோகத்தை யடைவர். பசுக்கள் தங்குமிடங்களில் ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானஞ்செய்தலும், குற்றமற்ற இலட்சணங்களைபுடைய இடபத்தைச் சிவசந்திரானத்திற்குத் தானஞ்செய்தலும், சிவபெருமானது திருப்பணியின் பொருட்டுச் சகடத்திற்கு எழுது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவை வாங்கி வளர்த்தலும் பெரும்புண்ணியங்களாம்.

பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், காக்காத பாவிக்களைத் தண்டியாத அரசனும், பூசை செய்யாதவர்களும், கோபித்து அதட்டி அடித்தவர்களும், இருப்புக் கோலை நெருப்பில் பழுக்கக்காய்ச்சிச் சுட்டவர்களும், சுடுவதற்கு உதவிசெய்தவர்களும், காதலுத்தவர்களும், காதலுத்தற்கு உதவிபுரிந்தவர்களும், வால்மயிர் அறுத்தவர்களும், கன்றிழந்த பின்பு கறந்தவர்களும், கன்று நின்று இரண்டுமாதமாவதற்குட் கறந்தவர்களும், மறுசுரப்பிட்டுக் கறந்தவர்களும், கறந்து சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்யாமல் உண்டவர்களும், புல்லும் தண்ணீரும் அருத்தாமல் கட்டிவைத்தவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்து துன்புறுவர். மலட்டுப்பசு இடபம் இவற்றின்மேல் பாரமேற்றினவர்களும், இடபத்தின்மேல் ஏறினவர்களும் நரகத்தில் வீழ்ந்தமிழ்ந்துவர். கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவர்கள் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்திப் பின்பு பூமியிலே பிறந்து பசி மிகுதியினாலே இரந்துண்டு வருந்துவர். புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுந்தார்களாயின் எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய் நரகத்தில் வீழ்ந்துழல்வார்கள்; அவர்களுக்குப் பரி காரமில்லை.

தீருச்சிறம்பலம்

நீருநீர்நம்பலம்

2 - விபுதி மகிமை

சர்வாங்கார காலத்திலே ஸ்ரீசிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண்ணொருப்பினாலே எல்லாப்பொருள்களையும் நீராக்கி, அந்நீறு தமது திருமேனி முற்றந்தோயுமாறு திருநீர்த்தனஞ்செய்து, முடிவில் முன்போல் உலகத்துள்ள யாவற்றையுந் தோற்றுவித்து, தமது திருமேனியிற் படிந்திருந்த திருநீற்றைத் தம்கரத்தால் வழித்து, தமது வாகனமாகிய இடபத்தின்முன் எறிந்தனர். அந்த இடபம் அந்நீற்றை யுட்கொண்டு தனக்குப்பக்கத்திலே யிருக்கும், நந்தை பத்திரை சுரபி சுசீலை சுமனை என்னும் பசுக்க ளிடம் விட்டது. அப்பசுக்கள் சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாற்கடலில் இருந்து, சிவபூசையின் பொருட்டும் யாகாதிகளின் பொருட்டும் பூமியில் தோன்றின. இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவும்; சர்வ சங்காரகாலத்திலே சிவபெருமான் எல்லாத்தேவர்களையும் சகல அண்டங்களையும் நெற்றிக்கட்பொறியினாலே சாம்ப லாக்கி, அந்தச்சாம்பலைத் தமது திருமேனி முற்றும் பூசிக் கொண்டு திரும்ப முன்போல் எல்லாத்தேவர்களையும் சகல அண்ட சராசரங்களையுந் தோற்றச்செய்து, அந்த நீற்றுக் கறிகுறியாகச் சகலதேவர்களும் அவயவங்களில் வசிக்கப் பெற்ற பசுக்களின் சாணத்தை நீராக்கி யாவரும் பூசிக்

கொள்ளும்படி விதித்தருளினர். இதனால் பசுக்களின் சாணம் விபூதிக்கு மூலமாயிற்றெனவுங் கூறுவதால் விபூதி சிவசின்னங்களுளொன்றுயிற்று.

இது வைதிகவிபூதி இலௌகிகவிபூதி என இரு வகைப்படும் பெரும் பிரிவினையுடையது. இவற்றுள் வைதிகவிபூதி புராதனி, சத்தியோ சாதையென இரு வகைப்படும். புராதனி பிரமன் யாககுண்டத்திலும், சத்தியோசாதை அந்தணர்கள் யாககுண்டத்திலும் உண்டாவது. இவ்விருவகை விபூதியும் மறையோர் முதலிய மூன்று வருணத்தவர்களும் அணியத்தக்கது.

இலௌகிகவிபூதி சைவவிபூதி, அசைவவிபூதி என இருவகைப்படும். இவற்றுள் சைவவிபூதி கற்பம், அதுகற்பம், உபகற்பம் என மூன்று பிரிவினையுடையது. அதாவது (க) ஈன்றண்ணியதும், ஈனாததும், சூலுடையதும், இருகன்றின்றதும், முதிர்ந்த கன்றுடையதும், கன்றிமுந்ததும், நோயுடையதும், மலடும், மலந்தின்பதும், வனோந்த காதுள்ளதும், கொம்பொடிந்ததும், வாலற்றதும், வயது முதிர்ந்ததுமாகிய இவைபோன்ற குற்றங்களின்றி வயவில் நெற்றாள் மேய்ந்துவரும் பசுக்களின் சாணத்தைப் பங்குனிமாசத்து அஷ்டமி, சதுர்த்தசி, பெளர்ணிமி என்னுந் திதிகளிலே, பூமியில் வீழ்வதன் முன்னர் சத்தியோசாத மந்திரஞ்சொல்வித் தாமரையிலேயில் வாங்கி வரும்பு போக்கி, வாமமந்திரங்கூறிப் பால் தயிர் நெய்

கோசலம் கோமயம் என்னும் * பஞ்சகவ்வியம் வார்த்து, அகோரமந்திரமோதிப் பிசைந்து, தற்புருடமந்திரஞ் செபித்துக் கைகொண்ட அளவு உருட்டி, வெயிலில் உலர்த்தியாயினும் உலர்த்தாமலாயினும் ஒமத்தீயாகிய சிவாக்கினியில் நன்றாக வேகவைத்து, சூடு தணிந்து ஆறிய பின்பு ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புது வஸ்திரத்தினால் வடித்துப் புதுப்பாண்டத்திலிட்டுக் காயத்திரிமந்திரம் நவின்னு சுத்தமான இடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முல்லை சிறுசண்பகம் பாதிரி முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களைப் பெய்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வாயைக் கவசஞ்செய்து வைத்துக்கொள்வது கற்பமாகும்; (உ) வனத்திலும் பசுமந்தையிலும் தானே விழுந்து உலர்ந்து கிடக்கும் சாணத்தை, சித்திரை மாசத்திலே, சத்தியோசாதமந்திரஞ் செபஞ்செய்து எடுத்துவந்து பொடித்து, வாமமந்திரம் நவின்னு பஞ்சகவ்வியம் வார்த்து, அகோரமந்திர மொழிந்து பிசைந்து, தற்புருடமந்திரம் புகன்று கைகொண்ட உண்டைகள் செய்து, வெயிலில் உலர்த்தியேனும் உலர்த்தாமலேனும் சிவாக்கினியிலிட்டு, நன்றாக வேகவைத்து, சூடு முழுதுந்தணிந்து ஆறியபின்பு, ஈசானமந்திரமோதி எடுத்து, புதுவஸ்திரத்தினால் வடிக்கட்டி, புதுப்பாண்டத்

* பஞ்சகவ்வியம்—பால் ஐந்து பங்கும், தயிர் மூன்று பங்கும், நெய் இரண்டு பங்கும், கோசலம் ஒரு பங்கும், சிறிது சாணம் கொண்டது.

தினுள்ளிட்டு, காயத்திரிமந்திரஞ் செபித்துச் சுத்தமான இடத்தில் வைத்து, மல்லிகை முதலிய சுகந்த புஷ்பங்கள் ளிட்டு, புதுவஸ்திரத்தினால் கவசஞ்செய்து வைத்துக் கொள்வது அநுகற்பமாம். (11) வஸ்திரத்தில் காட்டுத்தீ யால், இயல்பாகவே வெந்து கிடங்குஞ்சரம்பலே, சத்தியோசாதமந்திரங் கூறி யெடுத்துவந்து, ஸாமந்திரமோ திப் பஞ்சகவ்வியம் பொழிந்து, அகோரமந்திரமொழிந்து பிசைந்து, தற்புருடமந்திரஞ் செபித்து உண்டைகள் செய்து, சிவாக்கினியிலிட்டு விளைவித்து, ஈசானமந்திரம் புகன்று எடுத்து, புதுவஸ்திரத்தில் வடிக்கட்டி, புதுப்பாண்டத்தினுள் வைத்து, அந்தப் பாண்டத்தைக் காயத்திரிமந்திரம் நவின்னு சுத்தமான தானத்தில் வைத்து, அதனுள் சுகந்த புஷ்பங்களைப் போட்டு, புது வஸ்திரத்தினால் வாயைக் கட்டிவைத்துக்கொள்வது உப கற்பமென்பர் ; இந்த முன்றுவகை விபுதியும் சிவதீக்கை யையுடைய எல்லா வகுப்பினரும் அணியத்தக்கது.

அசைவவிபுதி—இதை அகற்பமெனவுங் கூறுவர். இது இருவகைப்படும். அதாவது (க) தை மாசி மாதங்களில் செந்நெற்றாள் மேய்ந்துவரும் பசுக்களின் சாணத்தை யெடுத்துவந்து, கோசலம் பெய்து பிசைந்து, கைகொண்ட அளவு உண்டைகள் செய்து, வெயிலில் உலர்த்தி, மாசிமாசத்து அபரபக்கஞ் சதுர்த்தசி திதியிலேனும் வேறு தினத்திலேனும் நெற்பதர் அல்லது

உமியோடு சேர்த்து, அக்கிரியிட்டுத் தகித்து, குடு தணிந்து ஆறியபின்பு எடுத்து, பாண்டத்திலேனும் சுரக்குடுக்கையிலேனும் வைத்துக்கொள்வதும்; சிவாலயத்து மடைப்பள்ளியிலும், சிவனடியார் மடைப்பள்ளியிலும் விளைவதுமாம். இந்த விபூதி சிவநிகைசூரியில்லாதவர்கட்குரியது. (உ) காடுகளில் தானாக விளைந்து கிடப்பதாம். இவ்விபூதி சங்கர ஜாதியார்கட்குரியது.

விபூதி.—ஆன்மாக்களுக்கு ஐசுவரியத்தைத் தருதலால் பூதியெனவும், சிவத்துவத்தை விளக்குதலால் பசிதமெனவும், மலத்தைக் கழுவுதலால் சாரமெனவும், பேய் பிணி முதலியவற்றால் வருந்துன்பங்களை நீக்குதலால் காப்பு எனவும், சகல பாவங்களையும் தகித்தலால் பற்பம் அல்லது நீறு எனவும் பெயர்பெறும்.

விபூதியைப் பன்னிரண்டு விரல் உயரமும் எட்டு விரல் அகலமுமுடையதாய் மான்றோல், புலித்தோல், பட்டு முதலியவற்றில் தைத்த பைகளிலேனும், சம்புடத்திலேனும், வில்வக்குடுக்கையிலேனும் எடுத்துவைத்துத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

விபூதிப்பையை விபூதிக்கோயிலென்று கூறுவர். விபூதியைச் சதாசிவமென்றும், விபூதிக்கோயிலை உமாதேவியென்றும், விபூதிக்கோயில் தைத்துள்ள நூலைப் பிரமதேவரென்றும், விபூதிக்கோயில் கட்டுங்குயிற்றை விஷ்ணுமூர்த்தி யென்றும் வேதாசுவர்கள் கூறுகின்றன.

கரியதிற விபூதி கொடிய ரோகத்தைக் கொடுக்கும். சிவந்ததிற விபூதி சீர்த்தியைப் போக்கும். புனுகுதிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்கும். பொன்னிற விபூதி வறுமை பைத் தரும். வெண்ணிற விபூதி எண்ணில்லாத புண்ணியப்பேற்றை யளிக்கும். இதனினின்று சித்தசுத்தியும் அதனினின்று ஞானப்பிரகாசமும் அதிவிருந்து முத்தியு முண்டாம். இதனால் கருதிற விபூதி, செந்திற விபூதி, புனுகுதிற விபூதி, பொன்னிற விபூதி இவற்றைத் தரிக்கலாகா. வெண்ணிற விபூதியே தரித்தல் வேண்டும்.

சந்தியாகால முன்றினும், சூரியோதயத்தினும், சூரியாஸ்தமயனத்தினும், ஸ்நானஞ் செய்தவுடனும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும், மலசலமோசனஞ் செய்து சௌசம்பண்ணி ஆசமித்த பின்னும், பூனை முதலிய அசுத்த பிராணிகள் தீண்டியபோதும் விபூதி அவசியம் தரித்தல் வேண்டும்.

விபூதி தரிக்குமுறை உத்தாளனம், திரிபுண்டரம் என இருவகையாம். அதாவது (க) கிழக்குமுகமாக வேனும் வடக்குமுகமாகவேனும், நின்றாயினும் இருந்தாயினும், பைகள் சம்புட்டம் வில்வக்குடுக்கை சுரைக்குடுக்கை என்பவற்றுளொன்றில் வைத்திருக்கும் விபூதியை வலக்கையால் எடுத்து, நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணாந்து, “சிவசிவ” என்று சொல்லி நடுகிரல் மூன்றி

னாலும், சிரம் நெற்றி மார்பு வயிறு கைகள் முதலிய தானங்களெங்கும் ஏகமாய்த் தரித்துக்கொள்வது உத்தூளானமாம். (உ) சரீரகத்தி செய்துகொண்டு, முழந்தானுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தண்ணீரில் நின்றனாகொண்டேனும், சுத்தமான இடத்திலிருந்துகொண்டேனும், சிவத்தியானத்துடன் வலக்காததால் விபூதியை எடுத்து, இடக்கரத்தில் வைத்து, விதிப்படி சுத்திசெய்து, சம்ஹிதாமந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து, நீரிற் குழைத்துச் சிரம், நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், இரண்டு முழந்தாள்கள், இரண்டு புயங்கள், இரண்டு முழங்கைகள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், இரண்டு விலாப்புறங்கள், முதுகு, கழுத்து ஆகிய பதினாறு இடங்களிலும், முறையே நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ நீளமும், மார்பிலும் புயங்களிலும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத்தானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமுமாக வளையாமலும், இடையறாமலும், ஒன்றையொன்று தீண்டாமலும், அதிகம் அகலாமலும், இடைவெளி ஒவ்வோரங்குலமிருக்கும்படி தரித்துக்கொள்வது திரிபுண்டாமாம்.

உத்தூளானம் தரித்துக்கொண்டு அதன்மேல் திரிபுண்டாமணிதல் வேண்டும். தீட்சையுடையவர்கள் சந்தியாகால முன்றினும் சலத்திற் குழைத்தும், மற்றையகாலங்களில் சலத்திற் குழையாமலும் தரிக்கலாம். தீக்ஷையில்லாதவர்கள் மத்தியானத்திற்குமுன் சலத்திற் குழைத்

தும், மத்தியானத்திற்குப்பின் சலத்திற் குழைக்காம
லும் அணியலாம். திரிபுண்டரம் தரித்துக்கொள்ளும்
போது விலாப்பங்கங்களிரண்டையும் நீக்கிக் காதுகளிரண்
டையுங் கொள்வதும், முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளை
யும் நீக்கப் பன்னிரண்டு தானமாகக் கொள்வதுமுண்டு.
திரிபுண்டரம் அளவுக்குக் கூடும்படி, தரித்தாலும் அள
வுக்குக் குறையும்படி தரித்தாலும் குற்றமாம்.

சிவசந்நிதியிலும், ஆசிரியரும், சிவனடியார்தரும்
கொடுக்கும் விபுதியை எந்தக்காலத்திலும் அணிந்து
கொள்ளலாம். சிவசந்நிதியிலும், குருசந்நிதானத்தி
லும், சிவனடியார் திருமுன்னிலையிலும், சிவாக்கினிக்கெதி
ரிலும் விபுதி தரித்துக்கொள்ளாமல் கொஞ்சந் திரும்பி
நின்று தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆசாரியராயினும்,
சிவனடியாராயினும் விபுதி தந்தால் முன்றுதரமாயினும்
ஐந்துதரமாயினும் நமஸ்கரித்து, எழுந்து கும்பிட்டு,
இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, இடக்கையின்மீது வலக்
கையை வைத்து, வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு மீட்டும்
நமஸ்கரித்தல் வேண்டும்.

திருக்கோயில்களிலிருந்து விபுதிப்பிரசாதம் தீகைக்
முதலியவற்றால் தம்மிலும் மேம்பட்டவர்கள் கொண்டு
வந்தால், அவர்களுடைய திருவடிகளில் முன்றுதரம்
நமஸ்கரித்து, வாங்கித் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்
டும். தம்மிலும் தாழ்ந்தவர்கள் கொண்டுவந்தால், அந்த

விபூதிப் பிரசாதத்தை, சுத்தமான ஒரு ஆசனத்தில் வைக்கச்செய்து, சுகந்த மலர்களால் அருச்சித்து, வணங்கிப்பெடுத்துத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நிலத்தில் விபூதி சிந்தும்படித் தர்த்தில் அந்த விபூதியை யெடுத்து விட்டு அந்தத் தலத்தைச் சுத்திபண்ணல்வேண்டும்.

ஒரு கையால் வாங்கிய விபூதியும், விலைக்குக்கொண்ட விபூதியும், திக்கையில்தவர்கள் தந்த விபூதியும் அணியலாகாது. தலையை நடுக்கிக்கொண்டும், தலையைக் கவிழ்த்துகொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், நடந்துகொண்டும், படுத்துக்கொண்டும், அசுத்த நிலத்திலிருந்து கொண்டும், ஒரு விரலாலும், சண்டாளர் முன்னும், சிவ நிந்தகர் முன்னும் விபூதி தரிக்கலாகாது. வட்டமாகவும், சதுரமாகவும், சூலம்போலவும் விபூதி தரிக்கக்கூடாது. மங்கையர், சந்தியாசி, வானப்பிரத்தன் மனைவி, பிரமசாரி இவர்கள் நீரிற் குழைத்து அணியலாகாது.

விபூதியிற் பெரிதான தீர்த்தங்களும், செல்வங்களும், ஓளவுதங்களும்இல்லை. விபூதி சுகல வியாதிகளையும், நல்வினை தீவினைகளையும், பிறப்பிறப்புக்களையும், பைசாச பிடித்தத்தையும் நீக்கும். விபூதி சுகல தீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், நூறு யாகங்களியற்றிய பலனையும், மூன்று லோகங்களையுந் தானஞ்செய்த பலனையுந்தரும். விபூதி தரிப்போர் சிவசொருபமேயாவர். அவர் பின்னே

சிவபெருமான் உமாதேவியோடு திரிவர். முத்தியைத் தாக்கூடிய மருந்து விபூதியே யென்பது நிச்சயம்.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

3 - உருத்திராக்க மகிமை

† தாரகன், தாரகாக்ஷன், வித்துன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்களும் பிரமதேவனை நோக்கி, கோடிவருஷம் அரிதாகிய தவம்புரிந்து, பொன் வெள்ளி இரும்பு களாலாகிய மூவரண்கள் முறையே, சுவர்க்கம் அந்தரம் பூமி யென்னும் மூன்று இடங்களிலும் நிலைபெற்றிருந்து, வேண்டுமிடங்கட்கு உடன்வரவும், அவை ஆபிரம் வருஷத்திற்கொரு முகூர்த்தகாலம் ஒன்றுசேரவும், அந்தக் காலத்தில் ஒரே பாணத்தால் மூன்றையும் அழித்தாலன்றி அழியாதிருக்கவும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் தம்மோடெதிர்க்கில் அவர்கள் தோற்றோடவும் வரம் பெற்று, மயனல் பொன், வெள்ளி, இரும்பு என்னும் மூன்று லோகங்களால் மூன்று மதில்களையுடைய (திரிபுரமென்னும்) மூன்று நகரங்களை முறையே சுவர்க்கம், அந்தரம், பூமியென்னும் மூன்று இடங்களிலும் அமைத்து, அவற்றிலிருந்துகொண்டு பிரமன் முத

† கமலாக்ஷன் எனவுங் கூறுவர்.

லிய எல்லாத் தேவர்களைப் புகழ்ந்து வந்தனர். இவர்களியற்றுந் துன்பத்திற்காற்றாத பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பாமேசுவரனை நோக்கி ஆயிரந்தேவருஷம் அரிதாகிய தவம் புரிந்தனர். பாமேசுவரன் தேவர்கள் புரிந்த அருந்தவத் துக்கிரங்கி அங்கு எழுந்தருளினார். தேவர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து, தேவநிறைந்த வாசனையையுடைய கொன்றைமாதிரி யணிந்த சிவந்த சடாபாரத்தை யுடைய எம்பெருமானே, அடியேங்களுக்கு முப்புரத்தசுரர்களால் நிகழுந்துன்பங்களை நீக்கியருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபெருமான் அஞ்சேல் அஞ்சேல் என மூன்று திருக்கண்களாலும் * ஆயிரந்தேவ வருஷம் தேவர்களைப் பார்த்தருளினார். அப்போது அக்கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் தோன்றின. அவற்றுள்,

சூரியவடிவாகிய வலக்கண்ணிற்கோன்றிய நீர்த்துளிகளில் பன்னிரு கபிலநிற உருத்திராக்கமரங்களும், சந்திரவடிவாகிய இடக்கண்ணிற்கோன்றிய நீர்த்துளிகளில் பதினாறு வெண்ணிற உருத்திராக்கமரங்களும், அக்கினிவடிவாகிய நெற்றிக்கண்ணிற்கோன்றிய நீர்த்துளிகளில் பத்து கருநிற உருத்திராக்க மரங்களுமாக முப்பத்தெட்டுவித மரங்கள் உற்பவித்தன. இவற்றுள்

* ஆயிரந்தேவருஷம்—சிவபெருமானுக்குச் சிறிதுகாலம்.

கபிலநிற உருத்திராக்கமரத்திலிருந்து செந்திற உருத்திராக்கமரமும், அந்த செந்திற உருத்திராக்கமரத்திலிருந்து பொன்னிற உருத்திராக்கமரமும் உண்டாயின.

இந்த ஐந்துவகை மரங்களிலும் கபிலநிறமணி, செந்திறமணி, பொன்னிறமணி, வெண்ணிறமணி, கருநிறமணி யென ஐவகைப்படும் உருத்திராக்கமணிகள் உற்பவித்தன. சிவபெருமான் அந்த உருத்திராக்கமணிகளை தேவர், முனிவர் முதலிய யாவரையும் அணிந்துகொள்ளும்படி கட்டளையிட்டருளினர். பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய அனைவோரும், அவற்றைப் புனைந்து துன்பம் நீங்கச் சிவபுண்ணியப்பேற்றைப் பெறுவாராயினார். இதனால் உருத்திராக்கமணி சிவசின்னங்களுளொன்றாயின.

முற்கூறிய மரங்களில் (நேபாள தேசத்திலே) விளைகின்ற உருத்திராக்கமணிகளில் உன்னதமுடைய பக்கமே முகமெனவும், உன்னதமில்லாத பக்கமே யடியெனவுங் கூறுவர். அந்த மணிகளின் முககணிதங்களை அவற்றிலுள்ள இரேகைகளால் அறியவேண்டும். இந்த மணிகளின் மூலம் பிரமதேவரும், நாளம் விஷ்ணுமூர்த்தியும், முகம் உருத்திரமூர்த்தியும், கேசரங்கள் சகல தேவதைகளுமாம்.

வெண்ணிறமணி, கபிலநிறமணி, செந்திறமணி, பொன்னிறமணி, கருநிறமணி என்னும் ஐவகைமணி

களுள்ளும் ஒருமுகமணி, இரண்டுமுகமணி, மூன்றுமுகமணி, நான்குமுகமணி, ஐந்துமுகமணி, ஆறுமுகமணி, ஏழுமுகமணி, எட்டுமுகமணி, ஒன்பதுமுகமணி, பத்துமுகமணி, பதினொருமுகமணி, பன்னிரண்டுமுகமணி, பதின்மூன்றுமுகமணி, பதினான்குமுகமணி, பதினைந்துமுகமணி, பதினாறுமுகமணியென பதினாறு வகையுண்டு. இரண்டுமணி ஒன்றுசேர்ந்திருந்தால் அதைச் சந்தியும் சிவமும் ஒன்றென்னும் உண்மையை விளக்கும் வடிவு வாய்ந்த கௌரிசங்கமணி யென்பர்.

வெண்ணிறமணி அந்தணசாதியெனவும், பொன்னிறமணியும் செந்திறமணியும் சுஷத்திரியசாதியெனவும், கபிலநிறமணி வைசியசாதியெனவும், கருநிறமணி சூத்திரசாதியெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றன. வெண்ணிறமணி பிராமணரும், கபிலநிறமணியும் செந்திறமணியும் சுஷத்திரியரும், பொன்னிறமணி வைசியரும், கருநிறமணி சூத்திரரும் அணிந்துகொள்ளவேண்டுமாம்.

ஒருமுகமணிக்குத் தற்பாசிவனும், இருமுகமணிக்குச் சீகண்டபாசிவனும் சிவசத்தியும், மும்முகமணிக்கு மும்மூர்த்திகளும் அக்கினிதேவனும், நான்முகமணிக்குப் பிரமதேவரும், ஐம்முகமணிக்குக் காலாக்கினியருத்திரனும், ஆறுமுகமணிக்குச் சண்முகக்கடவுளும், ஏழுமுகமணிக்கு ஆநிசேஷனும் சுத்தமாதர்களும்கூட. ஏண்முகமணிக்கு விநாயக்கடவுளும் அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்கூட.

ளும், ஒன்பதுமுகமணிக்கு வைரவக்கடவுளும் கங்கை முதலிய நவதீர்த்தங்களும், பத்துமுகமணிக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியும் பத்துத்திக்குப் பாலகர்களும், பதினொருமுகமணிக்குப் பதினொரு ருத்திரரும், பன்னிருமுகமணிக்குப் பன்னிரு சூரியரும் விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய வசுதேவர் முதலிய பன்னிருமூர்த்திகளும், பதின்மூன்றுமுகமணிக்குச் சிவபெருமானும் முருகக்கடவுளும் சதருத்திரர்களும், பதினான்குமுகமணிக்குச் சிவமும் சத்தியும் மறுக்களும், பதினைந்துமுகமணிக்குச் சதாசிவமூர்த்தி சந்திரன் வருணன் முதலியோர்களும், பதினாறுமுகமணிக்குச் சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமதேவர் முப்பத்துமுக கோடிதேவர் முதலிய அனைவோர்களும் அதிதேவதைகளாவர்.

ஒருமுகமணி பிரமஹத்தியைத் தீர்க்கும், இருமுகமணி கோஹத்தியைப் போக்கும், மும்முகமணி ஸ்திரீஹத்தியை நீக்கும், நாலுமுகமணி நரஹத்தியைத் தொலைக்கும், ஐம்முகமணி புணரத்தகாதவர்களைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசித்த பாவத்தையுந் தவிர்க்கும், ஆறுமுகமணி பிரமஹத்தியை யொழிக்கும், ஏழுமுகமணி பொன்திருடிய பாவத்தையும் பசுஹத்தியையும் தகிக்கும், எண்முகமணி குருபத்தினியைப் புணர்ந்த பாவத்தையும் பொன்திருடிய பாவத்தையும் பிறரன்னங்கவர்ந்துண்ட பாவத்தையும்

(துலாபுருடதானம், இரணியகருப்பதானம், திலபதுமதானம், சொன்னபூமிதானம், சொன்னதேனுதானம், இலக்ருமிதானம், திலதேனுதானம், சகத்திரகோதானம், இரணியவசுவதானம், இரணியகன்னிகாதானம், சொன்னகசுதானமுதலிய) தானங்கள் வாங்கிய பாவத்தையுங்களையும், ஒன்பதுமுகமணி ஆபிரம் உயிர்வதைப்பாவத்தையும் நூறுபிரமவதைப்பாவத்தையும் பூதப்பபசாசபீடிதத்தையும் சர்ப்பம் முதலிய விஷதோஷத்தையும் போக்கும் ; (அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராந்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும்) அஷ்டமாசித்திகளையும் முத்தியையும் கொடுக்கும், பத்துமுகமணி நகூத்திரதோஷத்தையும் கிரகதோஷத்தையும் விஷதோஷத்தையும் பேய்பீடிதத்தையும் பிரமராக்கதத்திங்கையுந் தொலைக்கும், பதினொருமுகமணி ஆபிரம் அசுவமேதப்பலனையும் நூறுவாசபேயப்பலனையும் இலட்சங்கோமேதப்பலனையும் அளிக்கும், பன்னிருமுகமணி துன்பத்தையும் மிருகபயத்தையும் நீக்கும் ; அசுவமேதப்பலனையும் பசுமேதப்பலனையும் சுவர்ணதானப்பலனையும் இஷ்டசித்தியையுந்தரும், பதின்மூன்றுமுகமணி மாதா பிதா சகோதரர் கருவாதியவற்றின் கொலைப்பாவத்தையுங்கூடும் ; சர்வாபீஷ்டத்தையும் சகலசித்தியையும் நல்கும், பதினான்குமுகமணி தேவர், முனிவர் முதலியோர்களை வசப்படுத்தும் ; சிவபதத்தைத்

தரும், பதினைந்துமுகமணி நீங்களைத்தும் அகற்றும் ; விஷ்ணு பிரமன் இந்திரன் முதலினோடு பதவிகளி லுள்ள போகவின்பங்களைத்தரும், பதினாறுமுகமணி சாயுச்சியம் முதலிய எல்லாவிதப்பேற்றையும் எளிதில் நல்கும் என்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன.

பரமசிவனது கிருபாரோக்கமானது ஆன்மாக்க ளிடத்துற்ற, (ஆணவம், மாயை, காமியம் என்னும்) மும்மலங்களையுந் தொலைத்து, அருளுருவாக்கி, முத்தி யையளிப்பதுபோல் பாசபந்தத்தை யறுத்து, அருளொ ளியை விளைவித்து, முத்தியைத் தருதலால் அக்கம் எனவும் ; மனத்திலுற்ற இருளையுந் துன்பத்தையுங் கண் டித்தலால் கண்டி அல்லது கண்டிகை யெனவும் ; (சூரிய னொளியைக் கவர்ந்து, மனதினிடங்கொடுத்து விளக்குங் கண்ணொளி மணிபோல்) சிவபெருமானின் அருளொளி யைக்கவர்ந்து ஆன்மாக்களிடங்கொடுத்து, அகவிருளைத் தொலைத்து, ஞானவொளியை வளர்த்தலாலும், சிவபெரு மானுடைய திருக்கண்களிறோன்றிய நீர்த்துளிகளி லுற்பவித்தமையாலும் கண்மணியெனவும் பெயர்பெறும், உருத்திராக்கமணிகளை அணிந்துகொள்ளாமல் சந்தியா வந்தனம், சிவமந்திரசெபம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங் கேட்டல், தேவாரதிருவாசகமோதல், வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் படித்தல், தீர்த்தமாடல், யாத்திரை

போதல், சிவவிதமதுட்டித்தல், யாகமியற்றல், சிராத் தாதி தானமளித்தல் முதலியவை செய்யின் அவற்றின் பலன் சித்தியாகாவென்பது திண்ணம்.

குடுமி, சிரசு, இரண்டு காதுகள், உட்கழுத்து, கழுத்து, இரண்டு புயங்கள், இரண்டு மணிக்கட்டுகள், மார்பு, பூணூல் என்னுந் தானங்களுள் குடுமியில் ஒன்றும், சிரசில் இருபத்திரண்டு அல்லது முப்பத்தாறும்; காதுகளில் ஒவ்வொன்று அல்லது அவ்வாறும், உட்கழுத்தில் ஒன்று அல்லது முன்றும், கழுத்தில் முப்பத்திரண்டும், புயங்களில் தனித்தனி பதினாறும்; மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், மார்பில் ஐம்பது அல்லது நூற்றியெட்டும், பூணூலில் ஒன்றும் (குடுமியும் பூணூலும் நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் அந்தந்தத் தானங்கொண்ட அளவும்) இருபத்தேழிழையாலாகிய வெண்பட்டு நூற்கயிறு, பருத்திநூற்கயிறு, பொன்சாடு, வெள்ளிச்சாடு என்பவற்றுள் இயன்றதொன்றில் முகத்தோடு முக்கும் அடியோடு அடியும் பொருந்த இண்டாயிடையே பொன்வில்லை, வெள்ளிவில்லை, தாமிரவில்லை, முத்துமணி, பவளமணி, பளிங்குமணி, வில்வக்குடுக்கையின் ஒட்டுவில்லை என்பவற்றில் கிடைக்கக்கூடியதை யிட்டுக்கோர்த்து துணி இரண்டையுஞ் சேர்த்து அதில் முகமணிகோர்த்து முடிச்சிட்டுப் புனைந்துகொள்ளல் வேண்டும். சிகைக்கு ஒரு முகமணி அல்லது பதினொரு முக

மணியும், தலைக்கு இரண்டு பதினென்று பதினென்கு முக மணிகளும், காதுகளுக்கு ஐந்து ஏழு பத்து பன்னிரண்டு முகமணிகளும், கண்டத்துக்கு எட்டுமுகமணிகளும், புயங்களுக்குப் பதின்மூன்றுமுகமணிகளும், (அப்புயங்களுள்) வலப்புயத்துக்கு ஆறுமுகமணிகளும், இடப்புயத்துக்கு ஒன்பதுமுகமணிகளும், மணிக்கட்டுகளுக்கு ஒன்பதுமுகமணிகளும், மார்புக்கு எம்முகமணிகளும், பூணூலுக்கு நான்குமுகமணி அல்லது பதினென்குமுக மணியும் உரித்தாகுமென்பர்.

சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இந்தத் தானங்களில் எப்போதும் நீக்கமில்லாமலும்; மற்றைத் தானங்களில் சந்தியாவந்தன்ம், சிவம்ந்திரசெபம், சிவ பூசை; சிவத்தியான்ம், சிவாலயதரிசனம், சிவபுராணம் படித்தல், சிவபுராணங்கேட்டல், சிவவிசத்மறுட்டித்தல்; தீர்த்தமாட்டல், யாக்ரூதி கருமியற்றல், சிராத்ரூதி தான்ங் கொடுத்தல் முதலியவை செய்யுங்காலங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் அவசியந்தரித்திருத்தல் வேண்டும். சிகை, காதுகள், உட்கழுத்து, பூணூல் இவை நீங்கலாக மற்றைய தானங்களில் நித்திரையிலும், மலச்சல் மோச்சனத்திலும், நோயிலும், சன்னாசேள்ச மரணாசேள்சங்களிலும் உருத்திராக்கமணிகள் புனைந்திருத்தல் கூடாது.

எந்தச்சாதியிற் பிறந்தோராளுலும், எத்தன்மை யுடையோராளுலும்; எத்தொழிலைச் செய்வோராளுலும்

உருத்திராக்கமணிவார்களாகில் அவர்கள் சீவன்முத்தர் களேயாம். ஆபிராம் உருத்திராக்கமணிந்தவர் சிவசொரூப பமேயாவர். உருத்திராக்க மணிந்தவர்களின் பின்னே பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள் திரிவார்களாம். உருத்திராக்கமணிக ளணிந்துகொண்டு ஸ்நானஞ்செய்யின் அவ்வுருத்திராக்கங்களிற் பட்டுக் கீழே விழுஞ்சலம் (சிவ பெருமானுடைய சடாபரத்திலிருந்து பூமியில் விழும்) ஆகாய கங்கையேயாம்.

உருத்திராக்கம் புனைந்தவர்கள் மூன்றாகோடி நீர்த்தங்களில் மூழ்கிய பலனையும், அசுவமேத முதலிய எண்ணில்லாத யாகங்கள் செய்த பலனையும், ஏழுகோடி மஹாமந்திரங்களைச் செபித்த பலனையும், (நான்கு பக்கத் திலுஞ் சுவாலிக்கின்ற நான்கு அக்னிக்குண்டமும் மேலே அதிக வெப்பத்தோடு பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுமாகிய) பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து அரிதாகிய தவம்புரிந்த பலனையும்விட எட்டுப்பங்கு அதிகமாகிய பலனை யடை வார்கள்.

சுத்தமாகிய ஆசனத்தில் உருத்திராக்கமணிகளைச் சிவலிங்க வடிவமாக வமைத்து, பத்திரபூஷ்பங்களால் அருச்சினைசெய்து, வெற்றிலைபாக்கு வாழைப்பழம் தேங்காய் மூடிகள் முதலியன வைத்து, நீர்மாற்றித் தூப தீபங்காட்டுதலாகிய பூசை செய்துவரின் அது சிவ பூசைப்பலனைத் தரும். ஒன்று, ஐந்து, பதினொன்று,

பதினான்கு, பதினாறு முகமணிகளைத் தினம் பூசிப்பது உத்தமோத்தமமாம்.

உருத்திராக்கமணிகள் கிடைக்காவிடில் மண், கல், மரம் என்பவற்றுள் உருத்திராக்கமணிகளைப்போல் முகமும், இரேகையும், அடிபுந் தோன்றச்செய்து அணிந்து கொள்ளலாம். இவ்விதஞ் செய்யுமணிகள் பார்த்திவ்ருத்திராக்கமணிகளெனப் பெயர்பெறும்; பொன்னிலும் உருத்திராக்கமணிகள்போற் செய்து புனைந்துகொள்வது முண்டு. அஃது ஆக்கினேய் ருத்திராக்கமணியெனப் பெயர்பெறும்; இந்த இருவிதமணிகளானிரந்தவர்களின் இருபத்தொரு வமிசத்தாரும் முத்திபெறுவர். செய்து அணிந்துகொள்ளும் மணி தரும்பலனை யித்தகையதாயின் தானே உற்பத்தியான மணிகள் அணிந்துகொள்ளின் அம்மணிகள் தரும்பலனை அளவிட்டுக்கூற முடியாதென்பது நிச்சயம்.

உருத்திராக்க வடப்பொதி சுமக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் கழுதை நூறு கற்பகாலம் கைலாசத்திலுற்றதென உபதேசகாண்டமும்; உருத்திராக்கந் தரிக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தால் குரங்கு இராஜகுமாரனாகவும், உருத்திராக்கமணியப்பெற்றபுண்ணியத்தால் சேவற்கோழி மந்திரிகுமாரனாகவும் பிறந்தார்களெனப் பிரமோத்தரகாண்டமும் கூறுகின்றன. பாவம் புண்ணியம் என்பதைப் பகுத்தறியும் அறிவில்லாத பற்றவையும் மிருகங்களும்

விருப்பமின்றி வெறுப்போடு உருத்திராக்கர் தாங்கப் பெற்ற புண்ணியம் இத்தகையதென்றால் விருப்பத்தோடு உருத்திராக்க மணிந்துகொள்வோரின் புண்ணியத்தை யாவர் கூறவல்லவர்.

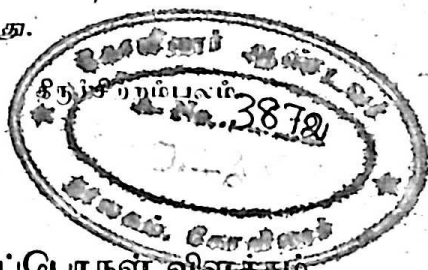
நெல்லிக்கனி, இலந்தைக்கனி, கடலை இவைபோன்ற பருமனுள்ளதாய் (சிங்கப்பூர்த்திலிலே) விளைகின்ற உருத்திராக்கமணிகளிலே ஒருவகை மணிகளாக நூற்றியெட்டு, நூற்றியைந்து, ஐம்பது, முப்பத்திரண்டு, முப்பது இருபத்தெட்டு, இருபத்தேழு, இருபத்தாறு, இருபத்தைந்து, ஆறு, ஐந்து என்னும் கணக்குப்படி பொன்கம்பி, வெள்ளிக்கம்பி, தாமிரக்கம்பி என்பவற்றுள் இயன்ற தொன்றில் முகத்தோடு முகமும் அடியோடு அடியும் பொருந்தக்கொர்த்து ஒன்றையொன்று தீண்டாவண்ணம் இடையிடையே பூட்டிட்டுக்கட்டி இருதலையுஞ்சேர்த்து மேருவென்னும் முகமணி வைத்துச் செய்துகொள்ளுவ தாகிய மாலைகளுள் செல்வத்தையும் புண்ணியத்தையும் விரும்பியவர்கள் நூற்றியெட்டு அல்லது முப்பது மணிகள்கொண்ட மாலையையும், போகமோட்சங்களைக் கருதியவர்கள் நூற்றியைந்து மணிகளடங்கிய மாலை யையும், இஷ்டசித்தியைக் கருதியவர்கள் ஐம்பது மணிகளுள்ள மாலையையும், வெற்றியை விரும்பியவர் கள் முப்பத்திரண்டு மணிகள்கொண்ட மாலையையும், பலத்தை ஈரிச்சித்தவர்கள் இருபத்தெட்டு மணிகளடங்கிய

மாலையையும், தேவபதனியை யுத்தேசித்தவர்கள் இருபத்
தேழு மணிகளுள்ள மாலையையும், செல்வவிருத்தியை
நினைத்தவர்கள் இருபத்தாறு மணிகளடங்கிய மாலையை
யும், சிவசாயுச்சியத்தை யபேட்சித்தவர்கள் இருபத்
தைந்து மணிகள்கொண்ட மாலையையும், சாந்தியைக்
கோரியவர்கள் ஆறுமணிகள்கொண்ட மாலையையும், போ
கத்தை யுத்தேசித்தவர்கள் ஐந்துமணிகளுள்ள மாலையை
யும் செய்து வைத்துக்கொண்டு வீடு, மடம், பசுத்தொழு,
நந்தவனம், மலை, தீர்த்தக்கரை, கோவில், சிவசந்நிதானம்
முதலிய இடங்களிலிருந்து அந்த மாலையை வலக்கைபி
றுள்ள நடு மூன்று விரல்களிலிட்டுப் பிறர் காணாதபடி மேல்
வஸ்திரத்தினால் மறைத்துப் பெருவிரலால் துறவிகள்
மேலேக்கித் தள்ளியும் இல்லறத்தார் கீழ்நோக்கித் தள்ளி
பும் முகமணியாகிய நாயகமணியைக் கணக்கிற் சேர்க்கா
மல் பூப்பஞ்சாக்கிரமுதலிய சிவமந்திரசெபஞ் செய்யின்
ஒன்றுகோடியாம்.

கிரகஸ்தன் நூற்றியெட்டுமணியும் ஐம்பத்து நான்கு
ஊணியும் இருபத்தேழுமணியும், துறவி இருபத்தைந்து
மணியும் வெண்பட்டு அல்லது பருத்தி நூலிலே இருபத்
தேழிழையாலாகிய கயிற்றிலே முகத்தோடு முகமும் அடி
யோடு அடியும் பொருந்தக் கோர்த்து ஒன்றையொன்று
தொடர வண்ணம் இடையிடையே நாகபாசம், பிரமக்கிர
ந்தி, சாவித்திரி என்னும் முடிச்சுகளுள் இயன்றதொன்றை

யிட்டுக் கழிற்றின் துனியிரண்டையுஞ் சேர்த்து நாயக மணி யென்னும் முகமணி கோர்த்து முடிச்சிட்டு வைத் துக்கொண்டு சிவமந்திரசெபஞ் செய்துவரின் மிக்க னிசேடமாம்.

இரண்டு முகமணியும், மூன்று முகமணியும், பன்னி ரண்டு முகமணியும், பதின்மூன்று முகமணியும் செப மாலைக்கு ஆகாவாம்; அன்றியும் ஒரேவிதமாகிய முகங்களை யுடைய மணிகளையே செபமாலைக்குக் கொள்ளல்வேண்டும்; பலவிதமாகிய முகங்களையுடைய மணிகளைச் செபமாலைக் குக்கொள்ளலாகாது.

முப்பொருள் விளக்கம்

முற்றிற்று.

The Guardian Press, Mount Road, Madras.